

ΦΩΝΗ

ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

Ν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΕΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ Π. ΧΡΗΣΤΙΑΝΗΣ ΙΔΙΟ

ΝΙΑΙ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

—'Από μιὰ ιστορική ποικιλία
του Ιατροῦ κ. ΑΧΙΛ. ΣΑΜΟ-
ΘΡΑΚΗ. Δ. 921. 1930

Εἶναι γνωστότατον ἰδίᾳ εἰς τοὺς Θρά-
κας τὸ ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθή-
ναις Θρακικοῦ κέντρου τριμηνι-
αῖον ἐπιστημονικὸν πε-
ριοδικὸν τὸ πραγματευόμενον τὴν
ἐν γένει ἱστορίαν τῆς Θράκης, τὸ ὅποι-
ον τιμὴ ἢ συνεργασία ὄλων τῶν διανο-
μένων Θρακῶν. Ἐνταῦθα τὰς ἐκτε-
κτοὺς συνεργάτας, τοῦ περιτοκίου αὐ-
τοῦ, εἶναι καὶ ὁ ἱατρός τῆς κολλήσεως
κ. Σαμοθράκης, ὅστις, εἰς ἓν τεύχος
πραγματεύεται περὶ Κότους τῶν ἑ-
νὸς τῶν ἀρίστων ποιητῶν τῆς ἀρχαιό-
τητος καὶ τοῦ μόνου ἐστεμμένου ποιη-
τοῦ.

Ἡ ἀγάπη τοῦ κ. Σαμοθράκη, ἀφ' ἑ-
νὸς μὲν πρὸς τὴν πατρίδα του διὰ τὴν
ὁποῖαν ἀφιερώνει τὰς ὥρας τῆς ἀνα-
παύσεώς του, ἀποφεύγων καθὲς περι-
τὴν ἀπαιτείαν χρόνον, ἀφ' ἑτέρου δέ,
ὁ ζήλος πρὸς τὴν ἐπιστήμην, μᾶς ἔκα-
με νὰ γνωρίσωμεν μιάν ἀξιόλογον πτυ-
χὴν τῆς ἀρχαίας ἱστορίας τῆς Θράκης
περὶ τῆς ὁποίας κάμωμεν λόγον ἰατω-
τέρω.

Τὴν ἀγάπην του αὐτὴν καὶ τὸν ζῆλον
ἀντιλήφθημεν πολλὰ καλὰ καὶ μάλιστα
εἰς βαθμὴν ποῦ νὰ κινήσῃ τὴν φιλοτι-
μίαν καὶ τὸν θαυμασμόν μας συνάμα,
διὰ τὸν ἰδωμένον ἐπισκεπθέντες αὐτὸν
πολλάκις, κλειδωμένον ἐντὸς τῆς πλου-
σίας του βιβλιοθήκης νὰ ἀναδύῃ καὶ
μελετᾷ τομους καὶ τόμους βιβλίων.

Τὸ ὄνομα Κότους, ὡς μᾶς λέγει ὁ κ.
Σαμοθράκης, φέρουσι πέντε βασιλεῖς
τῶν ἀρχαίων Θρακῶν τῶν καταγομένων
ἀπὸ τὸν Εὐμολπόν, υἱὸν τοῦ Ποσειδῶ-
νος καὶ τῆς Διώνης, θυγατρὸς τοῦ Βορέ-
ου, τοῦ πρώτου εἰσαγαγόντος τὰ ἐλευ-
σίνια μυστήρια πρὸς τιμὴν τῆς Δήμη-
τρας καὶ τοῦ Διαιτῶνος.

Τὸ ὄνομα Κότους φέρουν καὶ ἄλλοι βα-
σιλεῖς τῆς Θράκης ἑπὶ τὴν εἰς τοὺς Βο-
σπόρου, ἑτέρους τῆς Μ. Ἀρμενίας. Κα-
τὰ δὲ τὸν Κωνστ. Πορφυρογέννητον καὶ
βασιλεὺς τῆς Μοισίας. «Ἄλλὰ τὸ
τοιοῦτον δὲν ἔχειται ἱστορικῆς ἀληθεί-
ας καθ' ὅσον δι' αὐτοῦ προσφέρεται
μία ψευδὴς ἀπόδοσις τῆς ταυτότητος
τῶν Μυσῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πρὸς
τοὺς Μοισίους τῆς Θράκης, ἰδέα ἥτις
ἀναμφιβόλως ἐγενήθη εἰς τοὺς συγγρα-
φεῖς τῆς ἐποχῆς ἑκείνης ἐκ τῆς συνηθί-
σεως τῶν δύο λέξεων. Ἐν ἀρχῇ ἡ ἀ-

νωτέρω πραγματεία πραγματεύεται πε-
ρὶ τοῦ Κότους τοῦ Ἀ' βουσίως τῶν
Ὁδρυσῶν διαδεχθέντος τὸν πατέρα του
Σεῦθην τῷ 382 π. χ. τοῦ καὶ τιμηθέν-
τος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ τοῦ δικαιώ-
ματος τοῦ Ἀθηναίου πολίτου, παρ' ὅ-
λας τὰς ρήξεις μετ' αὐτῶν, αἵτινες, εἰ-
χον ὡς ἀποτέλεσμα, ἐν τῇ προσπάθειά
τοῦ Κότους ὀλωσπαιωθῆναι τοῦ θρόνου,
καθ' ἣν ὁ Ἀλέξανδρος Φερραῖος κα-
τώρθωσε νὰ δώσῃ τὸ δαίγμα τοῦ Πει-
ραιῶος, τὸ δὲ Ἀθηναίαι ἐκινδύνουν νὰ
χάσωσι τὰς σπουδαιώτερας τῶν κτήσε-
ων, νὰ καταλάβῃ βοθηθόμενος ὑπὸ τοῦ
Ἰσικράτους στρατηγῷ Ἀθηναῖον, ἀ-
ποσταλέντος κατ' αὐτοῦ καὶ νυμφευθέν-
τος τὴν θυγατέρα του, νὰ καταλάβῃ καὶ
ἅλασαν τὴν Χερσόνησον τὴν ἐγκαταλη-
φθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Τιμομάχου, γυναικα-
δέλφου τοῦ Καλλιστράτου, καταληφθεῖ-
σῃς ὑπὸ τοῦ Κότους καὶ τῆς Σωστοῦ
τῷ 360 π. χ. τοῦ κυριωτέρου σταθμοῦ
τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸν Ἑλλησπόν-
τον, τὸ δὲ ἐπὶ τὸν ἔτος καὶ ἅλασαν τὴν
Χερσόνησον.

Μετά τὴν δολοφονίαν τοῦ Κότους τοῦ
Ε' ἐνεργηθεῖσα ὑπὸ τὸν ὀδελφὸν Πεί-
θωνος καὶ Ἡρακλείδου, δολοφονία ἣ-
τις ἐχωροποίησε τοὺς Ἀθηναίους μέ-
ρι τοῦ σημείου ὥστε οἱ φρονεῖς του νὰ
ἐξυμνηθῶσιν ὡς ἥρωες τῆς ἐλευθερίας
καὶ εὐεργεταί τῶν Ἀθηναίων, ὁ υἱὸς
τοῦ Κερσοβλέπτης ἡδραϊώθη ἐπὶ τοῦ
θρόνου βοθηθόμενος ὑπὸ τοῦ πολυμηρο-
τάτου στρατηγῷ Χαριδῆμῳ συνδεθέν-
τος μετὰ κηδεσίας μετὰ τοῦ βασιλικοῦ
οἴκου τῆς Θράκης λαβὼν σύζυγον τὴν
ἀδελφὴν τοῦ Κερσοβλέπτου στερεώσαν-
τος οὕτω τὸν θρόνον του μέχρι τοῦ «Ὁ
Φίλιππος κατώρθωσε νὰ καταβάλλῃ ὅ-
λους τοὺς ἐμφανισθέντας μνηστήρας τοῦ
Μακεδονικοῦ θρόνου ἐν οἷς καὶ τὸν
Παυσανίαν βασιλεῖα τῶν Λυκαπηλιῶν καὶ
νὰ ὑποτάξῃ τοὺς ἀντιπάλους του ἀνελ-
θὼν ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ θρόνου».

Ὁ Κότους ἦτο διαβόητος εἰς τὸν Ἑλ-
ληνικὸν κόσμον διὰ τὰ πλοῦσιόν του, τὴν
ὀμότητά του καὶ οἰνοποσίαν ἐφ' ἑαυτοῦ
σκαϊώτατα πρὸς τοὺς ὑπηκόους του καὶ
ὡς ἀληθὴς τυράννος. Εἰς ἐρώτησιν δὲ
παρητηρήσαντος αὐτὸν φίλου του, εἶ-
πεν οὗτοι: «ἀκριβοὺς ἢ συμπεριφορὰ μου
αὐτὴ καθιστᾷ τοὺς ὑπηκόους μου σώ-
φρονας καὶ λογικοὺς».

Παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ σώζεται τερατῶ-
δης ἀφήγησις τοῦ κατὰ τοὺς γάμους
τῆς θυγατρὸς του δοθέντος συμποσίου
κατὰ τὸ ὅποιον ὁ Κότους φέρεται ὑπε-
ρετῶν τοὺς προσκεκλημένους «καὶ γε-
νόμενον ἀπὸ τῶν κρατήρων πότερον μ-
θεῖναι τῶν πινόντων».

τῆς ἡν ἐνέγγρασαν ὁ ὕμνος τοῦ καὶ τῆς διαφόρου φωνῆς τῶν δύο αὐτῶν βασιλέων τῆς Θράκης τοῦτον ὄντοσελίαν καὶ πρῶτον τοῦ ἐντοῦ «ἐπεροπτικὸν σολομοῦσιφθονοῦ» ἐπὶ ὅτι νὰ ἐπὶ κολοῦνθῶσαν τὰς βασιλευσίνους ἐν ἀρμονία στίχοις των, λαμπρὰ καὶ αἰσχροπότης διαγωγῆς διαθέσεις καὶ ἐπεισοδία αἰνῶς ἀπέλασαν εἰς τὴν διὰ δόλου αἰμαλώτην τοῦ Κόντος ὅπου τοῦ Ραϊσκοπουρίδος καθ' ἣν στιγμήν οὗτος τὸν ἐπὶ λῶν ἐν τῇ ἰδιαιτέρῃ του περιουσίᾳ καὶ εἰς τὴν ταυτοχρόνον κατάληψιν τῆς περιουσίας του. Ταῦτα ἔγιναν ὅτε ἀποθανόντος τοῦ Λεγοῦσπου 14 π.χ. ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ Ρωμαίου θρόνου ὁ Τιβέριος, ὅποτε ὁ Ραϊσκοπουρίδης εὖρε εὐκαιρίαν νὰ «ἀπορρίψῃ τὸ προσκείμεν» καὶ νὰ ἐξωτερικέσῃ «τὰ ἐπιμελῆς κερτιζόμενα σχήμα τῶν».—«Εἰς μάτην ὁ Κόντος διεμαρτύρετο, ὅς μὴς λέγει ἐν συγγραφεὶ ἐπικαλούμενος τοῦ νόμου τῆς φιλοφρονείας, ὁ Ραϊσκοπουρίδης εἰς ἀπάντησιν τὸν ἐκράτησεν σιδηροδέσμιον, ἐνὸς τὰ στρατεύματά του κατελάμβανον τὴν χώραν του».

Ὁ Τιβέριος μαθὼν ταῦτα ἀπέστειλε πρὸς τὸν Ραϊσκοπουρίδα, μὲ σκοπὸν νὰ πείσῃ αὐτὸν ὅπως τὸν ἀπολύσῃ, τὸν ἀνιστορήσαντα Λατίνον Πάνδον τῆς Μοισίας. Μετὰ στρατιωτικὸν ἀποσπασματός.—«Ἀλλὰ ὁ Ραϊσκοπουρίδης ἀπορρίπτει μὴ ἀνακαλεσθῇ ἡ Δολία ἐν ᾗ τὸν ἀρόντισεν τὸν Κόντον (τὸ 17 μ.χ.) διαδόσας οὕτω ἡγεμονίαν».

Καὶ οὕτω ἐξέλιπεν ὁ «εὐγενὴς αὐτοῦ ποιητὴς» τὸν θάνατον του ἐπικολοῶν καὶ ὁ τοῦ Ραϊσκοπουρίδος, σκληρὸν φθόνος διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ὑπὸ τοῦ φίλου του στρατηγοῦ Πορκωνίου Φλάκου καὶ εἰτα βασιλευσίνους ὅτε ἐξόριστον ὦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐπεχείρησε νὰ δολερῶσιν. Οὕτω τιμωρηθέντος τοῦ Ραϊσκοπουρίδος ὁ Ἀντωνία Τρύφωνος νὰ ληγὸς τοῦ Κόντος ἐπέταξε τὴν ἀναγνώρισιν τῶν υἱῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν, τῆς γεροντοσύνης τῆς ἐκείνου περιουσίας αὐτῇν μὲ εὐνοίαν τῶν Τετραμενόντων δυσχερῆστας τῶν ἀδελφῶν τῆς διὰ τὴν διεκτικὴν τοῦ «ἐπικρατοῦ» τῆς Ρωμαϊκῆς πολιτείας καὶ τῆς ἀκαταμάχητης ἀνελευθερίας τῶν αὐτῶν. Κατὰ τὸ 25 μ.χ. συνήρουν ἡγεμονία παραγὰι, συνεπεία κατακαταστὰς καὶ τὸν νέον διοικητὴν τῆς χώρας, ὅς διατυπώνει ὁ κ. Σαμοδράκης, πράγμα τὸ ὅποιον ἐν συντηρίᾳ μὲν ἐπὶ τῶν Κοιλαλητῶν, ὁ δὲ ὕμνος καὶ Δίων, τριῶν βασιλέων φορέων φύλων, πολιορκεῖται τῶν Φιλιππουάδων, εἰς ὅς ἀποτέλλεται τὴν ταχίστην ἐκέρβασιν τοῦ ΠΕΛΛΕΙΟΥ διευθύνοντα τὰ παρὰ τὴν Θράκην Ρωμαϊκὰ στρατεύματα καὶ

τὴν ἐλπίτην διαδομένην τὴν ἐπὶ ἀποθανόντων Οἰάνων ὅπως μὴ ἀποθαρρύνοντες ἐκ τῆς ἡττῆς τὸν ταύτην ἐξήκολούθησαν τὸν ἀγῶνα κατὰ τὸν κατακτείναν Ρωμαίων ἐπὶ τοὺς ἀπολοῦσιν ἡδύων νὰ ζήσῃσι ὡς δοῦλοι καὶ σκλάβοι, αἱ μὲν Ἑλληνικὴν ψυχὴν Θρακικοὶ ἐκείνοι πληθύνοντι, τὸν ὅποιον οἱ ἀγῶνες, οἱ δαυτοφόροι πρὸς ἀποκρίναν τῆς ἐξῆς Κυριαρχίας ἀποτελεῖται ἀναρρησιβήρητον ἀποδείξιν καὶ δοκον μόνον ἰσχυρὸν καὶ ἀλύτῳ περὶ τῆς ἀπάρεως καὶ τῆς Θράκης ἐνὸς Ἑλληνικοῦ ἀρχαίου διαμερισματος, ἔχοντος καὶ διατηροῦντος τὰ αὐτὰ ἡττῆς τὴν αὐτὴν ἰδεολογίαν, καὶ αὐτὴν ἰδίως ἀντίληψιν περὶ τῆς μηδιστοσύνης εἰς τοὺς Ρωμαίους ἀντιλήψαν τὴν εἰς ἑλὴ ἢ Ἑλλάς, ἡ τότε.—

Ἄλλὰ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Κόντος ὁ συγγραφεὺς τῆς πραγματικῆς ἀπέναντις εἰπεν ἀνωτέρω, οὗ ἐλλείπουσιν συγγραμμάτων του, ἐνὸς τῶν ὁποίων δὲ ἀπορρίπτει καλὲς τὸν νὰ εἴδωμεν τὸν μόνον ποιητὴν ἐνταμμένον τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιότητος καὶ νὰ διακριθῇ τὸν ποιητικὴν αὐτοῦ ψυχὴν τὴν ὅποιαν ἀντιπροσέεικε ὅπως τοῦ καὶ τὸς ἄλλας ἀπὸ τοῦ τῶν πέρασμα τοῦ χρόνου δὲν μὴς ἀφῇσι σημάδια τοῦ ὁ κ. Σαμοδράκης, διὰ νὰ ἀντιληφθῇ μὲν τὸν Κόντινον ἀπὸ τῶν βασιλέων τοῦ ὅποιον ἡ εὐγενὴς καταγωγὴ φθάνει μέχρι τοῦ ἐνδόξου Εὐρύκλου—μὴς παρῆται μόνον τοῦ Ὀβιδίου, ἐξορισθέντος κατὰ τὸ 9 μ.χ. εἰς τοὺς τόπους τοῦ Εὐξείνου ἐπὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ γένους, καὶ ἀποστειλάντος εἰς αὐτὸν ἐμμετρον ἐπιστολὴν ἐν 81 στοίχων, ἐπιστολὴν ἣν ἀπέλατ ἀριστεύοντα τῆς Ἀρχαίας ποιήσεως, τὰς ἀπαρχοῦς καὶ εἰς τὸν βασιλέα ἐκείνου.

Ἰσὺν καὶ μέρος τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς εἰς ἀντὶφάσιν ἦδη εἰς τὴν ἀσκήσιν ὅς καὶ περὶ τῆς ἐξόριστον μου εἰληθῆς ἀνάνυς ὅτι εἰς φθίνει εἰς μίαν χώραν γεινόμενα καὶ ἰσχυρὰ τὸν πλοῦτον αὐτοῦ, αἱ ἀριστε τῶν ποιητῶν, τὴν φωνὴν, ἡ ὅποια ὁ ἱκετεῖται καὶ ἀφοῦ δύναται γίνε τὸ στήριγμα ἐνὸς ἐξορίστου.

Ἡ τὴν—καὶ δὲν παραινόμεθα δι' αὐτὸ, συνεχίζει ὁ Ὀβιδίος, μὴ παραινόμεν εἰς τὰς χεῖρας σου. Κατὰ τοῦτο τοῦλάχιστον δὲν ἐφάνη ἐχθρὸς πρὸς ἐμὲ.

Ἄλλω μὲν ἐνόμισεν εἰς τὰς παραλήψεις σου τὸν συγγραμμάτων τοῦ ναυαγίου μου καὶ εἶδε ἡ χώρα, τῆς ὁποίας βασιλεὺς νὰ μὴ μὴ γίνῃ σκληρωτέρα τῶν κυμάτων.

Καὶ περαιτέρω ἐξανακούσθων ὁ ποιητὴς λέγει «Ἐξ ὧν τὸν βασιλέα οὐδεὶς ἀπέφρασε περισσοτέρων ἀπὸ διὰ τὰς ὡραίαις τῆς».

Οἱ Σχίζου σου τὸ ἀποδεικνύουν. Ἀφαίρεσον τὸ δόγμα τὸν ἐκ τῶν στίχων τούτων, καὶ δὲ ἀρκεῖται διὰ αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἔργον ἐνὸς θορύχου.

Ὁ Ὀρφεὺς δὲν εἶναι πλέον ὁμόνος ποιητὴς τῆς χώρας ταύτης καὶ ἡ χώρα τὸν βιστόντων υπερκαταστάται διὰ τὸ πένθος σου.—

Ἄλλω συνδέει ἕνας ἐπὶ πλέον δεσμός. Καὶ οἱ δύο παρὰ εἰρηδία μεμνημένοι εἰς τὰ ἴδια μνηστήρια. Ὁ ποιητὴς ἐκείνους πρὸς ποιητὴν τὰς ἱερατικὰς χεῖρας σου καὶ ἱερατὴ εἰς τὴν χώραν σου δοῦλον καὶ προστάτην.—

Ἡ ἀνταρξία περικρατῆ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ὀβιδίου μὴς παρῆται διὰ τῶν ἀποκρίσεων τῶν ποιητικῶν ψυχῶν τοῦ Κόντος καὶ τὸν ὅσον αὐτὰ παρατήρηται, εἰς βαθεῖαν καὶ μὴ ἀρκεῖται οὐδὲν ἀνεκδοκίαν, μολοντὶ ὁ Ὀβιδίος ὁ ποιητὴς τῶν Μεταμορφώσεων εἶναι εἰς τοιαύτην θέσιν καὶ νὰ ἐδικαιολογεῖται ποῖα τῆς κολλητικῆς πρὸς τὸν Κόντον «διὰ νὰ δημηγῇ ὅτι καὶ πλησίον του νὰ ζῇ ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὴν ἐξῆς ταύτην χώραν».—

Ἄλλ' ἄραγε ἥξει ὁ ἀπάντησας ἐκ μέρους τοῦ Κόντος; Ἐκτὸς ὅτι οὐκ ἀνέκοντες φρονέουσιν οὗ ὁ Κόντος παρὰ ὅλην τὴν εὐγενὴ ψυχὴν του καὶ τὴν καλὴν διέθεσιν νὰ εἴδῃ ἀρκετὰ εἰς ἕνα ἱκετεῖσιν ποιητὴν δὲ ἰδίστασεν ἡ γὰρ πρὸς τὸν Ὀβιδίον φοβερόμενος τὴν ὁργὴν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ, τοῦ ὁποίου ἐπεκτελεῖται ἀποτὸν διὰ τῆς. Ὅθεν ἐπὶ λέγει εἰς τὸ συγγραμμά του ὁ ἱστορὸς συγγραφεὺς καὶ ἱερεὺς κ. Ἀλ. Σαμοδράκης.

Λυζαροθεῖς
27/12

ΚΟΤΥΣ 'Ο Α'.

Περὶ αὐτοῦ ὁ ἱστορὸς συγγραφεὺς μὴς λέγει διὰ «ἐξελανθόντος του νὰ καταλάβῃ τὸ πρῶτος, τὸ ὅποιον ὁ Αἰώνος εἰς διαπείρασιν τοῦ πατρός του αὐτοῦ θεοῦ του, συνέλαβεν τὸν ἐξελανθρόν του Ραϊσκοπουρίδα δολίως καὶ τὸν ἐθανάτωσε παρὰ τὰς ἀπειλὰς τοῦ Τιβέριου».

Μετά τὴν ἀνωτέρω ἱστορίαν Ἐπικολοῦσιν περὶ τῶν ἄλλων βασιλέων Κόντων τὴν ὅποιαν ἐπισκοπῶν, ὁ κ. Σαμοδράκης ἐπέδωκεν ἀναγκαίαν καὶ ὡς πρόπον νὰ εἰσαγῇ τὸν ἄλλου ἔργου περὶ τοῦ Κόντος τοῦ Ε' τοῦ ποιητοῦ ἐκείνου ὅτις ἀγρίως ἐξέλαυνε δολοφονηθείς ἐπὶ τοῦ Ραϊσκοπουρίδος, ὁ συγγραφεὺς εἰσέρχεται εἰς τὸ πέρις θέματα τῆς ἱστορικῆς συγγραφῆς του καὶ μὴς παρουσιάζει λεπτομερῶς τὰς συνθήκας ἐπὶ τὰς ὁποίας ἐβραβεύοντο ὁ ποιητὴς ἐκείνος βασιλεὺς. Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὰ συγγραμματα τοῦ ποιητοῦ αὐτοῦ βασιλέως, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἶχε ἀποθανάτιος ἡ ἱστορία καὶ ὅσον πρόκειται περὶ τοῦ μόνου ποιητοῦ ὅτις ἠγεύετο καὶ φέρει τὰ βασιλικὰ διάβηματα ὁ Ὀβιδίος βεβαίως ἐν Συνέγραφοι πολλὰ ἐμμετρο συγγραμματα ἐκ τῶν ὁποίων ὅπως ὁδὸν διέσωθη μέχρις ἡμῶν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ρωμαίου τοῦ Θ' 11. π.χ.—12. π.χ. ἐκέρχου τοῦ Κόντος τοῦ Δ' ἀνῆλθεν ἐπὶ τὸν θρόνον ὁ Κόντος ὁ Ε' ὁ ἐπικρατὴς Σαπταίος ἐκ τοῦ ὀνόματος μίας ἐκ τῶν 22 αὐτοσθένων φύλων τῆς Θράκης, καὶ ἀνέλαβεν τὴν βασιλείαν τῆς χώρας τῆς ἐκτεινομένης ἀπὸ τοῦ Στρεμῶνος μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰστροῦ τοῦ Ραϊσκοπουρίδος ἀναλαβόντος τὴν βασιλείαν ἐπὶ τῶν ἀγῶνων καὶ βασιλευσίνων ἐκτάσεων, τοῦ αὐτοῦ διαμερισματος. Ἀποτέλεσμα τῆς διανομῆς

24. 6. 1930

Ax. En- θ !-m-, l-yx-in' + uq̄ θç!-ni A-h-s-l-m-d-w 10 l-m-b-x 1930

Παρά τὰς προσπάθειάς του ὅπως δρα πειτεύσει ἀποφεύγων τὴν ὀργὴν τῶν κα τοίκων τῆς Σαμοθράκης καταφεύγων πρὸς τὸν φίλον του Κότυν, δὲν τὸ κα τώρθωσεν ὁμως. Ἐν τέλει παρεδόθη εἰς τὸν Αἰμίλιον Παῦλον ἀκολουθήσας μέχρι Ρώμης τὸν Νικητὴν Στρατηγὸν ἀποθανὼν τῷ 166 π. χ. ἐν Ἀλβᾷ τῆς Ἰταλίας. Οὕτω λοιπὸν 144 ἐτὴ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου παρ' ὅλας τὰς ἀπεγνωσμένας καὶ ἀγωνιῶδεις προσπάθειάς τῶν Θρακῶν ἡγεμόνων ὅπως σώσουν τὴν ἐλληνικὴν Θράκην ἐκ τῆς Ρωμαϊκῆς Κυριαρχίας, κατελύθη τὸ Μακεδονικὸν Κράτος.

Ὁ Κότυς ἀπέθανε τῷ 142 π. χ. ἀ-
γνωστον ποῖον ἀφήσας διάδοχον, μὴ
κατωρθώσας μετὰ τὴν ἥτταν τῆς Πύδ-
νας, νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἀπαίτησίς
του περὶ κατοχῆς τῶν Ἀβδήρων, οἵτι-
νες Ἀβδηρεῖται μέσω τῆς μητροπόλεως
αὐτῶν Τέω ἐμεσολάβησαν κατὰ τῆς φι-
λοδόξου ταύτης ἐνεργείας τοῦ Κότυος,
ἐν τῷ μεταξὺ ἐπιτυχάνοντος τοῦ Εὐμέ-
νου ὡς συμμάχου τῶν Ρωμαίων τὴν
κατοχὴν τῆς Αἰνίου καὶ Μαρωνείας.

Radio **ΣΤΑΜ**